

ת"פ 24610/05/15 - מדינת ישראל, המאשימה נגד ע.ר.מ., הנאשמים

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 24610-05-15 מדינת ישראל נ' ר.מ.
בפני כבוד השופט פאול שטרק

בעניין: מדינת ישראל - המאשימה

נגד
ע.ר.מ. - הנאשמים

הכרעת דין

מזכה את הנאשם מהעבירות: תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, איומים והעלבת עובד ציבור כפי שיפורט להלן.

רקע

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע עבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 274(1) **לחוק העונשין**, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"), ניסיון תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 294(1) + (2) לחוק העונשין בצירוף סעיף 25 לחוק העונשין, איומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, העלבת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 288 לחוק העונשין.
- נסיבות המקרה דנן, אותן בית המשפט למד מחומר הראיות מעוררות מספר רב של שאלות ותהיות שאינן מחמיאות למשטרת ישראל.
- נוכח קבלת קריאה במוקד 100 בגין אלימות במשפחה, שוטרים הגיעו לביתו של הנאשם, שם נוצר עימות בין הנאשם לבין השוטרים שראשיתו ארע בסמוך לדלת דירתו והמשיך ברחוב זאת נוכח התנגדות הנאשם למעצרו. מעדות השוטרים עולה כי העימות בינם לבין הנאשם לווה בקללות ואיומים מצד הנאשם כלפיהם.
- בסופו של דבר הנאשם נעצר ובאירוע נכחו כ-14 שוטרים וכ-6-7 נידות.
- לאור כפירתו הגורפת של הנאשם התקיימו בתיק שלושה דיוני הוכחות אשר במסגרתם העידו מטעם

המאשימה, השוטר יגאל מאירוביץ (להלן: "יגאל"), מתנדב סלומון מקונן (להלן: "סלומון"), שוטר תומר קסלמן (להלן: "תומר"), שוטר גאברי מאזן (להלן: "מאזן") ומטעם ההגנה העידו הנאשם, הגב' מ.מ. (להלן: "מ"), מר א.ס. (להלן: "א"), מר עוז יקיר אברישימי (להלן: "עוז"), מר ו.מ. (להלן: "ו").

כתב האישום

1. ביום 11.5.2013 התקבלה קריאה במשטרת ישראל על אלימות במשפחה בביתו של הנאשם. למקום הגיעו שוטר ומתנדב.
2. הנאשם סרב לפתוח לשוטרים את דלת הבית והחל לקלל אותם ואיים עליהם ברצח. לאחר זמן מה נפתחה הדלת על ידי אחיו של הנאשם, ו', הנאשם החל לאיים על המתנדב באמרו כי ירצח אותו ובהמשך איים על השוטר והמתנדב כי יחתוך אותם. בנוסף, הנאשם אחז בידו מקל וניסה להכות באמצעותו את המתנדב. המקל נלקח מידו של הנאשם על ידי ו' ומשך הרים הנאשם עצם מברזל והשליכו לעבר המתנדב והשוטר.
3. בהמשך, הנאשם ניסה לברוח מהבית דרך החלון כאשר בכל אותה עת ו' אוחז בשוטר קסלמן.
4. הנאשם לא הצליח לצאת דרך החלון לכן רץ לעבר הדלת כאשר במהלך מנוסתו הפיל את אשתו לרצפה. השוטר קסלמן השתחרר מאחיזתו של ו' והחל לרדוף אחרי הנאשם בכדי לעצור אותו.
5. בשל התנגדות הנאשם לקריאותיו של השוטר קסלמן, השוטר קסלמן הפיל את הנאשם לרצפה ואזק אותו. למקום הגיעו שוטרים נוספים נוכח התנגדות הנאשם. במהלך המאבק נפל כובעו של הנאשם לרצפה, תוך כדי שהוא מתנגד ומשתולל ביקש הנאשם שירימו את הכובע. משהתכופף המתנדב להרים את הקובע, בעט בו הנאשם בצלעות בחוזקה, בעיטה שהובילה להקאה, עילפון ופינוי המתנדב לבית החולים.
6. בשלב זה הגיעו השוטר יגאל והמתנדב סלומון והובילו את הנאשם לכיוון הניידת, כאשר לכל אורך הדרך הנאשם ממשיך להתנגד ולהשתולל. בשלב מסוים, בשל התפרעויות של הנאשם, נפל השוטר יגאל על המדרכה ונחבל במרפק זרוע ימין. מייד החל הנאשם לנוס מן המקום. המתנדב ניסה להשתלט על הנאשם ללא הצלחה כאשר הנאשם מעד ונפל ארצה. השוטר יגאל, המתנדב ושוטר נוסף הצליחו לבסוף להשתלט על הנאשם.
7. בדרך לתחנה בניידת המשטרתית, המשיך הנאשם לקלל ולאיים על השוטר יגאל ועל המתנדב וכן אמר למתנדב "יא אתיפי חרא".

גרסת הנאשם

1. בדיון מיום 29.11.2016 כפר הנאשם במיוחס לו בכתב האישום וטען כי לא איים ולא תקף את השוטרים אלא שהוא הותקף על ידי השוטרים בצורה בוטה. הנאשם הגיש תלונה למח"ש ובהחלטה מיום 8.3.2016 נקבע כי לאחר בחינת תלונת הנאשם הוחלט כי נסיבות העניין אינן מצדיקות פתיחה בחקירה פלילית.

2. לאורך כל ההליך, לרבות בדיוני ההוכחות ובסיכומי הסניגור טען הנאשם כי הותקף על ידי השוטרים ובמעצרו הופעל עליו כוח בלתי סביר שלא כדין.

טענות הצדדים

1. בסיכומיה, טוענת המאשימה כי עובדות כתב האישום הוכחו מעבר לספק סביר.
2. המאשימה מבקשת ליתן משקל מלא לעדויות השוטרים מאחר שהם נטולי אינטרס שכן חלקם לא משרתים כיום במשטרה. לעומת זאת, לעדי ההגנה יש הרבה יותר אינטרס לטובת הנאשם.
3. הנאשם מסר מספר גרסאות כאשר בחקירתו הראשונה שמר על זכות השתיקה ולא הסביר מדוע הוא שותק. בגרסתו השניה, ת/3, הנאשם מספר מה קרה ומודה בחלק מהמעשים, בגרסתו השלישית, הנאשם מכחיש הכחשה גורפת את הנטען בכתב האישום, ובגרסתו האחרונה הנאשם סותר את גרסאותיו הקודמות. על בית המשפט להכריע באיזו מהגרסאות יש ליתן אמון.
4. לנאשם יש אינטרס להגן על עצמו ולעניין שתיקתו בחקירה, על פי הפסיקה, שתיקתו מהווה חיזוק לראיות הקיימות.
5. בהצלבת חקירותיו במשטרה ועדותו בבית המשפט הנאשם סותר את עצמו מספר פעמים. בנוגע ליחסים בין הנאשם לאשתו, רב הנסתר על הגלוי. הנאשם טוען כי מיום האירוע פורק הבית וזו הסיבה לפרידת בני הזוג, המאשימה טוענת כי לפי מבחני השכל הישר והסבירות, לא סביר שזה אירוע שפירק 17 שנות נישואין עם ארבעה ילדים.
6. הנאשם לא זכר מספר רב של פרטים אשר אירעו במהלך מעצרו כגון: שהפיל את אשתו, לא זוכר את המילים שצעק, לא זוכר שאמר לשוטר שהוא ישלם על זה, לא זוכר שנפל לו הכובע ולא זוכר שאמר לשוטר "יא אתיפוי חרא".
7. הנאשם כלל לא מבין את הפסול במעשיו אך בד בבד הנאשם מודה ששוטר נעלב, ומודה שהיתה התגוששות בינו לבין השוטרים, מודה שרצה לברוח מאחר שלא רצה שהילדים יהיו עדים למעצרו וגם הודה שהיה בשליטה והיה מאוד נסער. הודאתו החלקית, והדברים שהוא לא זוכר שקרו, אך בפועל קרו, מחזקים את עדויות השוטרים.
8. לאשתו של הנאשם יש אינטרס להגן עליו משכך לא ניתן לשלול את הקושי שלה במסירת עדותה, בנוסף בעדותה היא סותרת את עדי התביעה ואת עדות הנאשם ואף סותרת את עצמה. העדה מספרת כי הנאשם התנגד, היתה התגוששות בינו לבין השוטרים והנאשם הדף אותם. לטענת המאשימה מדובר בתקיפת שוטרים.
9. הגם לאחיו של הנאשם יש אינטרס להגן עליו, לכן עדותו מוטה לטובתו. היה לו את כל הזמן הנדרש לתאם גרסאות. העדות שמסר לא הוטחה בשוטרים ולא ניתנה להם הזדמנות להסביר. ו' סרב למסור במשטרה גרסה מפורטת.

10. ביחס לעדותו של עוז, המאשימה תוהה כיצד הדברים החמורים שהעד אמר לא הועלו עוד טרם מסירת עדותו בבית המשפט ומדוע ההגנה לא ביקשה את ההקלטה של הקשר. עדותו לא הוטחה בשוטרים ולא ניתנה להם הזדמנות להתעמת עם גרסתו. אין משקל לעדות זו מאחר שלתביעה לא היתה אפשרות להתמודד עם טענותיו. לעד יש אינטרס כנגד המשטרה ולכל הפחות העד מקשר את המקרה דן לאירוע אישי שחוזה לדבריו.
11. מנגד, ב"כ הנאשם בסיכומיו טען כי יש לזכות את הנאשם מכל האישומים נגדו מאחר שההליך מראשיתו התנהל בניגוד לעקרונות הצדק וההגינות המשפטית, התלונה של הנאשם במח"ש לא מוצתה עד תומה, החלטת מח"ש שלא לפתוח בחקירה פלילית כנגד השוטרים אשר פעלו באלימות נגד הנאשם הינה בגדר אכיפה בררנית הפוגעת בשוויון בין הנאשם לשוטרים.
12. הנאשם, תוך כדי מעצרו נחבל בגופו חבלות של ממש, אשר תועדו בצילומים ובתעודות רפואיות וזה לא זכה להתייחסות מצד מח"ש.
13. בעדותם בבית המשפט, השוטרים לא הכחישו כי היה מגע בינם לבין הנאשם. באירוע המעצר של הנאשם היו מעורבים לפחות 14 שוטרים, 6 ניידות וכוח עזר נוסף של כיבוי.
14. בנוסף, טען ב"כ הנאשם כי שהייתם הארוכה של השוטרים והתנהלותם בפתח ביתו של הנאשם הם שהובילו למצב שאנחנו נמצאים בו כיום. מה גם שהשוטרים נכנסו לביתו של הנאשם ללא צו חיפוש ובניגוד לחוק ואף שלאחר שנאמר להם על ידי אשתו של הנאשם ואחיו כי הכל בסדר ואין הם זקוקים למשטרה.
15. השוטרים תקפו את הנאשם עם רובים שלופים בפתח ביתו, לא אמרו לנאשם את סיבת מעצרו ובעניין זה, ישנן סתירות מהותיות לגבי השתלשלות האירוע בשטח וגם ביחס לאיזוק הנאשם. שוטר יחיד אומר שהנאשם תקף שוטר אחר כאשר שאר השוטרים שהיו במקום לא ראו את אירוע התקיפה, ושוטר נוסף אף הדגיש כי הנאשם לא השתולל ולא הגיב באלימות כלפי אף אחד מהשוטרים עד כניסתו לניידת. לעומתם, עדי ההגנה עם כל האינטרס שהמאשימה יחסה להם, העידו בצורה קוהרנטית, ברורה וחד משמעית.
16. הנאשם לא תקף את השוטרים ולא ניסה לתקוף הוא פשוט התעקש שהשוטרים יעזבו את המקום. כפי שעולה מהעדויות, ברגע שנפתחה הדלת בפעם השנייה הנאשם הותקף ונוטרל על ידי השוטרים שהיו במקום ולאחר מיכן נלקח עד לניידת כשהוא אזוק בידיו וברגליו. לגבי האיומים, הנאשם הושפל עד זוב דם על ידי השוטרים בפתח ביתו לעיני אשתו, אחיו וילדיו מה שגרם לו להגיב בכעס ובקללות. בנוגע לעבירת העלבת עובד ציבור, יתכן שהאמירה המיוחסת לנאשם נאמרה על ידו אך יש לבחון את הדברים כמכלול נוכח הנסיבות הקשות של המקרה.

הראיות

17. יגאל מאירוביץ - העד משרת במשטרה כ-23 שנה וכיום הוא משרת בבית הנשיא. העד העיד כי הוא ושותפו קיבלו קריאה משוטרים שהיו זקוקים לעזרה. הגיעו למקום ואיתם הגיעו עוד ניידות ומיד כשהגיעו מסרו לו את הנאשם ונאמר לו על ידי שוטר אחר כי הנאשם עצור, בשלב זה הנאשם לא היה אזוק, העד שם עליו אזיקים ולקח אותו בניידת לתחנת המשטרה. העד העיד כי הנאשם היה שתוי והשתולל ושניהם

נפלו, הנאשם ניסה לברוח והוא והשותף שלו הצליחו להשתלט עליו ובמקום נכח הקצין שלהם, אולג, שעזר להם להכניס אותו לניידת. העד סיפר כי מצד הנאשם היתה התנגדות חזקה להיכנס לניידת אך הוא לא ניסה לתקוף אותם, תיאר אותו כשתוי שלא שיתף פעולה עם השוטרים.

18. סלומון מקונן- העד מתנדב במשטרת ישראל. העיד כי הוא זוכר את האירוע. הוא ושותפו קיבלו קריאה בקשר בדבר תקיפת שוטרים. הם הגיעו למקום כאשר הקצין שלהם, אולג שהיה נוכח במקום, הצביע להם על הנאשם. סיפר כי יגאל השותף שלו, עמד ליד הנאשם והוא הלך לפתוח את הניידת כדי להכניס אליה את הנאשם, פתאום שמע רעש של נשק שבעקבותיו הסתובב לעבר השותף שלו והנאשם, וראה כי שניהם נפלו לאחור, לרצפה. בהמשך סיפר כי בניידת, בדרך לתחנה, הנאשם קילל אותו, קללות פוגעות ולא נעימות שעליהן סלח לו (פרו' דיון מיום 03.7.2017 עמ' 20 ש' 1). בחקירתו הנגדית אישר העד כי לא ראה את הנפילה של השוטר והנאשם, הוא הסתובב לכיוונם כשהם כבר היו שניהם על הרצפה וכן אישר כי הנאשם היה אזוק. בנוסף שלל את האפשרות לפיה השוטר דחף את הנאשם לאחור וכתוצאה מכך הם נפלו.

19. תומר קסלמן- העיד כי בעת האירוע היה שוטר בסיוור, כיום אינו עובד במשטרה. העד סיפר כי ביום האירוע הוא והשותף שלו (מתנדב) קיבלו קריאה לפיה שכן של הנאשם התקשר למשטרה והודיע כי נשמעו צעקות מדירת הנאשם. העד ושותפו הגיעו לדירת הנאשם, דפקו על הדלת והזדהו כ"משטרה". הדלת לא נפתחה, ובעוד שהם עומדים ליד הדלת נשמעו צעקות של אישה מהדירה. העד שוחח בטלפון עם הקצין שלו, והקצין הורה לו להזמין מכבי אש (ראה: פרו' עמ' 23 ש' 17). לדברי העד: "לאחר מס' דקות הדלת נפתחה, יצא מישהו עם צעקות ואיומים: "אני ארצח אותך, ואם לא היית עם מדים הייתי מכניס אותך לבית אבל בגלל שאתה שוטר..." (ראה: פרו' עמ' 23 שורות 18-19). בהמשך העד סיפר כי הנאשם ניסה לתקוף את שותפו באמצעות מקל וברזל אך אדם מתוך הבית מנע זאת ממנו, באותו הזמן העד דיווח כי הם צריכים תגבור. הנאשם ניסה לברוח דרך החלון, העד ושותפו רצו אחריו בניסיון לעצור אותו, למרות שהעד צעק לו לעצור, הנאשם המשיך לברוח, לבסוף העד הפיל אותו על הרצפה והוא המשיך להתנגד, העד ושותפו הובילו את הנאשם לניידת ופתאום הנאשם הסתובב ובעט בשותף בצלעות. למקום הגיע מאזן עם השוטר יגאל, אזקו אותו. תוך כדי שהעד הולך לניידת ראה שהנאשם מנסה לברוח ומפיל את השוטר יגאל. לאחר שהעד הבין שהכל בשליטה, חזר לביתו של הנאשם ושוחח עם אשתו, האישה סירבה להגיש תלונה ואמרה לעד כי כך הנאשם מתנהג כשהוא שותה. לשאלת המאשימה העד השיב כי הוא לא יודע אם הנאשם היה שתוי, הנאשם תיקשר ולדבריו, לא היה נראה שהוא כזה שיכור (ראה: פרו' עמ' 25 ש' 12). בחקירתו הנגדית, אישר העד כי האישה לא טענה כי הותקפה על ידי הנאשם או על ידי אחיו, לא היו עליה סימני אלימות וגם לא על הילדים שנכחו בדירה בעת האירוע.

20. גאברי מאזן- העד סיפר כי כשהגיע למקום ביום האירוע, זכור לו שברחוב היו לפחות 6,7 ניידות וכ-14 שוטרים (ראה: פרו' עמ' 31 ש' 17-18). לדבריו, אמרו לו שמדובר בתקיפת שוטרים לאחר אירוע אלימות במשפחה ושהעצור (הנאשם) בבניין משתולל. העד הודיע לנאשם על המעצר וליווה אותו לניידת תוך שהנאשם מקלל (ראה: פרו' עמ' 32 ש' 19). בחקירתו הנגדית העיד כי הוא עצר את הנאשם ובהמשך לא זכר איזה מהעצורים הוביל לניידת, את הנאשם או את אחיו, אך העיד כי הוא זוכר כי עצור אחד עלה אתו

לניידת ללא התנגדות (ראה: פרו' עמ' 33 ש' 22). העד העיד כי מילא דו"ח מעצר לפיו עצר את הנאשם. דו"ח המעצר לא הוגש לבית המשפט מטעם התביעה.

21. מיכאל חזני- משרת במשטרה כ-11 שנים, 10 שנים כחוקר והיום עבר לתפקיד אחר במחוז ירושלים. במועד האירוע העד לקח הודעה מסלומון מקונן עת/5, סלומון קרא את ההודעה שמסר וחתם עליה. באמצעות העד ההודעה הוגשה וסומנה ת/4.

22. עדות הנאשם- הנאשם העיד להגנתו והכחיש את ביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום. העיד שהותקף על ידי השוטרים. האירוע אירע במוצאי השבת, הנאשם חזר לביתו מבית הכנסת וחיפש את הסיגריות, הארנק והמפתחות. משלא מצא שאל את אשתו והחל ביניהם ויכוח שעלה לכדי טונים צורמים, לדבריו. לאחר מספר דקות הם שמעו דפיקות חזקות בדלת, לשאלתו, הבין כי מדובר בשוטרים. מבעד לדלת אמר להם שהכל בסדר והם יכולים ללכת. לאחר כמה דקות הוא פתח את הדלת, השוטרים פנו לאשתו והיא אמרה להם שהכל בסדר. הם דפקו על הדלת דפיקות חזקות ובפעם השניה האח פתח להם והשוטרים התפרצו לתוך הבית, העד התקדם אליהם והם משכו אותו החוצה והפילו אותו ארצה כשהם דורכים עליו ומנטרלים אותו עם שוקר. העד העיד כי אזקו אותו והעלו אותו למעלה לכיוון הניידת. בהמשך העיד כי 4 או 5 שוטרים תקפו אותו בכניסה לביתו והוא נאזק בידים וברגליים. העיד כי שוטר רץ איתו והוא נפל על הרצפה וקיבל שוב מכות. בעדותו הנגדית חזר על דבריו וטען כי שתק בחקירתו הראשונה במשטרה מאחר שהיה המום נוכח המכות שקיבל מהשוטרים.

23. עדותו של ו'- העד, אחיו של הנאשם, העיד כי האירוע אירע במוצאי שבת בביתו של הנאשם ובנוכחותו. סיפר כי הנאשם חיפש את תעודת הזהות שלו או את הארנק. העיד כי הנאשם קצת הרים את הקול. לדבריו, המשטרה הגיעה והשוטרים בעטו בדלת ודפקו עם אגרופים, הנאשם שוחח איתם מעבר לדלת, הוא ואשתו אמרו לשוטרים שהכל בסדר והם יכולים ללכת. השוטרים בתגובה אמרו לנאשם שהוא חייב לפתוח את הדלת. הנאשם פתח את הדלת ואמר להם "הנה הכל בסדר" וסגר. בתגובה לכך השוטרים המשיכו לדפוק בדלת ודרשו שיפתחו את הדלת לפני שמכבי האש פורצים אותה. העד פתח את הדלת ושוטר כיוון אליו רובה אם-16, השוטרים משכו את הנאשם החוצה, הטיחו אותו על הרצפה, ואת העד זרקו על הדלת.

לדבריו, הנאשם נאזק בכניסה לבית גם בידים וגם ברגליים ורק לאחר מיכן העלו אותו במדרגות לכביש לכיוון הניידת.

העד העיד כי הוא עלה אחרי הנאשם והשוטרים אך לא ראה אותם אלא רק שמע את החבטות של הקירות והרצפה בבניין. העד ראה במעלה הרחוב כ-3,4 ניידות ורכב חילוץ. בהמשך עדותו תיאר כי הוא הלך בעקבות אחיו לכיוון הכביש וראה שהשוטרים רצים עם הנאשם בעלייה ונראה כאילו במכוון הם מטיחים אותו על הרצפה ואז שמע רעשים של שוקר או טייזר אשר גרמו לו לצעוק לשוטר: "מה הם עושים, מה הם עושים" לכך השוטר השיב: "הכל בסדר". העד ביקש מהשוטר להגיע לתחנת המשטרה ובתחנה הוא ראה את השוטר שנכח בכניסה לביתו אמר לו כי יתבע אותו, לא חלפו 30 שניות והעד נאזק על ידי השוטר (פרו' דיון מיום 25.7.2017 עמ' 74

שורות 10-1). בחקירתו הנגדית חזר על עדותו, וטען לאורך כל העדות כי השוטרים לא הותקפו אלא הם אלה שתקפו את הנאשם ולדבריו הנאשם לא ניסה לברוח ונעצר במפתן דלת ביתו, ברגע שנפתחה הדלת בפעם השניה.

24. עדוּתו של מ' - אשתו של הנאשם במועד האירוע, כיום בני הזוג גרושים, העידה כי הם שהו יחד בבית במוצאי השבת והנאשם התעצבן כשלא מצא את חפציו. לדבריה, הנאשם הרים את הקול (צעק) ולאחר מספר דקות שמעו דפיקות בדלת. הנאשם פתח לשוטרים את הדלת והם אמרו להם שהכל בסדר, הם אינם זקוקים למשטרה וביקשו מהשוטרים לעזוב. הנאשם סגר את הדלת. השוטרים שוב דפקו על הדלת ובפעם השניה אחיו ו' פתח לשוטרים את הדלת. השוטרים נכנסו לדירה עם רובים שלופים המכוונים לנאשם. הנאשם ביקש מהשוטרים שוב לעזוב את המקום, הוא התקרב אליהם והם משכו אותו תוך שהוא מנסה להתנגד והפילו אותו לרצפה. העדה העידה כי סגרה את הדלת נוכח הבלגן שנוצר, פחדה שהילדים שלה יראו את המתרחש לכן סגרה את הדלת ושמעה צעקות וחבטות ולדעתה שמעה גם את ניסיון השוטרים לאזוק את הנאשם. לאחר אירוע המעצר של הנאשם נכנסו לביתה כ-4 שוטרים והחלו לשאול שאלות על אלימות מצד הנאשם. לשאלותיהם ענתה בשלילה וטענה כי הנאשם לא תקף אותה והיא לא נפגעה. העדה נשאלה האם היא מעוניינת למסור תלונה במשטרה, לכך השיבה בשלילה. בהמשך עדותה העידה כי באותו השבוע התקשר אליה חוקר מהמשטרה בין 3 ל-4 פעמים וביקש ממנה להגיע למשטרה להגיש תלונה, בכל הפעמים סירבה להגיש תלונה. בחקירתה הנגדית סיפרה כי נגרמה לה טראומה מהאירוע והעידה כי הנאשם נפגע קשה מהמכות של השוטרים והזדקק לטיפול רפואי. העידה כי לא נפלה במהלך האירוע וכן טענה כי דבריו של תומר לפיהם, אמרה לו שכל פעם שהנאשם שותה הוא משתגע והופך את הבית, הם שקר וכזב.

25. עדוּת של א.ס. - העד הוא שכנו של הנאשם, ביום האירוע היה נער בן 18. העיד כי יצא החוצה מביתו נוכח צעקות ששמע ברחוב. שמע את הנאשם צועק מדוע הוא עצור. ראה את הנאשם אזוק כאשר שני שוטרים תופסים אותו ועוד 4 שוטרים מקיפים אותו ותופסים אותו ומובילים אותו לניידת. בהמשך העיד כי ראה התגוששות, הוא לא זכר אם השוטרים נפלו או שהפילו את הנאשם, השוטרים הכניסו את הנאשם לניידת וכשהוא יושב בתוך הניידת שוטר חנק אותו (העד הדגים חניקה כאשר הראש של הנאשם מתחת לבית השחי של השוטר) לדבריו, היו במקום אנשים שאמרו "מה זה ההתנהגות הזו" (ראה: פרו' דין מיום 17.7.2017 עמ' 62 שורות 2-13).

26. עדוּתו של עוז - העד בן 47 נשוי ואב ל-3 ילדים, עובד בהוראה כ-20 שנה. כיום עובד בבית הספר "יובל", כמורה לתלמידים נושרים. העד נחשף לאירוע נשוא כתב האישום באופן עקיף בהיותו עצור באותו יום. העד סיפר כי בזמן שהיה עצור בתוך ניידת משטרה היה עד לשיחה שהתנהלה בין שוטרים ברשת הקשר. העיד כי היה עד להתנהגות של שוטרים שאפילו מעבריינים לא היה מצפה להתנהג כך. שמע שוטרים מדברים בקשר ומתאמים גרסאות לאירוע שנכחו בו שלאחר מכן הסתבר לו שזה אותו אירוע שבגינו הגיע להעיד. שמע ששוטר אומר לשוטר אחר שהמכה שקיבל בחדר הכושר לפני האירוע זו המכה שהוא קיבל מהעציר. לדבריו, שמע שוטר שדיבר עם רופא שטיפל בו ואמר לו שכואב לו מכיוון שקיבל בעיטה, הרופא השיב כי זה נראה יותר משהו של שרירים (ראה: פרו' דין מיום 25.7.2017 עמ' 66 שורות 29-30). העד

העלה את עדותו על הכתב בסמוך למועד האירוע מרגע בו נעצר עד לרגע בו חזר לבית המעצר. במהלך חקירתו הנגדית ב"כ המאשימה לא חקרה את עוז על תוכן המסמך וכן נמנעה מהעיון בו.

נוכח חשיבות העדות אביא את עקריה להלן:

"ש. מציג בפניך מסמך

ת. זה כתב ידי. זה נכתב באותו היום ששחררתי, מרגע ששחררתי על ידי השופט ועד ששחררתי באמת לקח המון שעות.

ש. זה מסמך שכתבת לפני 4 שנים בעקבות אירוע המעצר שלך

ת. כן

ש. מה כתבת בזמנו במסמך הזה

ת. ... את כל השתלשלות העניינים... ביקשתי עט ודפים וכתבתי כל מה שזכרתי מהרגע שנעצרתי, מהפניה של השוטרים אלי לתת ת"ז ועד לרגע שחזרתי לבית המעצר.

ש. אתה זוכר את כל המסמך שכתבת

ת. כן

ש. ויש בו התייחסות לאירוע שלך

ת. כן, לאירוע שהזמנת אותי אליו

ש. מה ההתייחסות

ת. בסוף המסמך יש את ההערה שלי לשוטרים שלקחו אותי, ניסיתי להשפיע עליהם, ניסיתי להגיד להם שאני מאוד מאוד מתבייש בהם או לא זוכר את המינוח המדויק של מה שכתבתי, מתבייש בשוטרים ששומעים את החברים שלהם מתאמים עדויות שזה אסור... אני חייב לציין שאני בכלל לא מכיר את הנאשם... זו פעם ראשונה שאני רואה אותו.

ש. הדברים ששמעת בקשר לאירוע שבגינו אתה מעיד, מה שמעת

ת. שמעתי אדם שמנחה את כל המעורבים בשיחה, אין לי מושג מה שמו. זכרתי פעם את השם שלו, כנראה שהוא מפקד בקשר ולא בניידת. הוא נתן את כל ההוראות מה לעשות. בפירוש שמעתי אותו מנסה להסביר לו איזה שאלות ישאלו אותו ומה הוא צריך לומר לגבי המכות שהוא קיבל מאותו עציר" (ראה: פרו' דיון מיום 25.7.2017 עמ' 67 שורות 1-31).

27. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לכל העובדות בכתב האישום אותן מכחיש הנאשם בכל תוקף. הנאשם טוען כי הותקף על ידי שוטרים אשר הגיעו לביתו נוכח קבלת קריאה משכנו, מנגד, השוטרים טוענים כי תקף אותם, איים עליהם ואף העליב שוטר בעת מילוי תפקידו.

28. להבהרת התמונה, יש לציין כי תחילה מדובר היה באירוע של אלימות במשפחה, שני שוטרים הגיעו לביתו של הנאשם בשעות הערב לאחר צאת השבת. מהעדויות בתיק עולה כי, השוטרים הגיעו לביתו של הנאשם, דפקו בדלת, הזדהו והנאשם אמר להם שהכל בסדר והם יכולים ללכת, השוטרים נשארו במקום ולאחר מספר דקות הנאשם פתח את הדלת, הנאשם ואשתו שוחחו עם השוטרים, אמרו להם שהכל בסדר וביקשו מהם לעזוב את המקום. השוטרים לא עזבו את המקום ובפעם השנייה משנפתחה הדלת על ידי ו', השוטרים משכו את הנאשם החוצה ועצרו אותו. בדירה נכחו אשתו של הנאשם, ו' וארבעת ילדי הנאשם.

מהימנות העדים

29. עדויות של מאזן - עדותו של מאזן אינה בהירה כלל, יתכן שהדבר נובע מחלוקת הזמן או מכאוס וחוסר שליטה באירוע עצמו. בחקירתו הראשית, לא ברור למי הודיע שהוא עצור, לנאשם או לו', וכן גם לא ברור מעדותו, את מי מהשניים ליווה לניידת, אם ליווה את הנאשם, עדותו סותרת את עדויותיהם של השוטר יגאל, השוטר תומר והמתנדב סלומון. ואם עצר את ו', הוא מספר סיפור שאף אחד מהעדים לא סיפר, מאף עדות לא עלה כי ו' נעצר ונלקח אזור לניידת. מה גם שמאזן לא מספר את הסיפור של העדים האחרים על ניסיון בריחתו של הנאשם תוך כדי שהוא מפיל את השוטר יגאל.

בעדותו העיד מאזן כי על פי הרישום בדו"ח המעצר שהוא מילא וחתם עליו, הוא עצר את הנאשם והדגיש כי לא יכול להיות שהתרשומת בדו"ח המעצר אינה נכונה מאחר שהוא תמיד רושם את הפרטים המדויקים (ראה: פרו' עמ' 32 שורות 14-15). ואם אכן עצר את הנאשם אזי עדותו שוללת את העדויות של השוטרים תומר, יגאל וסלומון בדבר ביצוע העבירות של תקיפת שוטרים וניסיון תקיפת שוטרים המיוחסות לנאשם.

סתירות בעדויות השוטרים

30. ישנן סתירות מהותיות בין עדויותיהם של עדי התביעה בכל הנוגע למעצרו של הנאשם ולאופן השתלשלות האירוע מהרגע בו הנאשם נלקח מפתח ביתו על ידי השוטרים ועד להגעתו לניידת, ישנן סתירות הנוגעות הן לאיזוק הנאשם והן לזהות השוטר שעצר את הנאשם והוביל אותו לניידת. הסתירות גורמות לחוסר וודאות בעדויות השוטרים, כמו כן, עדויות עדי ההגנה מחזקות את הסתירות.

1. תומר מספר סיפור שהאחרים לא סיפרו, על כך שהנאשם בעט בשותפו קנדל בצלעות, סיפור שמתברר כשיקרי לאור עדותו של מר אברשימי.

2. מאזן בעדותו העיד כי הוא עצר את הנאשם והוביל אותו לניידת בניגוד לעדותם של תומר, יגאל וסלומון, הוא אף מילא דו"ח מעצר. מאזן בעדותו לא מזכיר את הנפילה של

השוטר יגאל ואת הבעיטה, לכאורה, שנתן הנאשם לקנדל.

3. יגאל העיד כי הוא הוביל את הנאשם לניידת, הוא לא מזכיר בעדותו את הבעיטה שנתן הנאשם, לכאורה, לקנדל. בעדותו אף העיד כי הנאשם לא ניסה לתקוף אותם (פרו' דין מיום 03.7.2017 עמ' 15 ש' 4), עדות השוללת את עדותו של תומר.

4. סלומון בעדותו העיד כי הוא ויגאל הגיעו למקום והקצין שלהם, אולג, שנכח במקום הצביע להם על הנאשם. סלומון העיד שיגאל תפס את הנאשם והוביל אותו לניידת, העד לא הזכיר כלל את נוכחותו של מאזן במקום.

5. אף אחד מעדי התביעה, לא העיד כי הנאשם בעט בקנדל, למעט תומר.

6. יגאל בעדותו מסר כי במקום נכח הקצין שלו, אולג והוא זה שעזר לו להכניס את הנאשם לניידת. עדות זו סותרת את העדות של מאזן, לפיה הוא הכניס את הנאשם לניידת.

7. תומר העיד כי מאזן יחד עם יגאל אזקו את הנאשם וליוו אותו לניידת, עדות זו סותרת את עדותו של יגאל לפיה הוא ואולג הכניסו את הנאשם לניידת.

8. בחומר הראיות לא נמצאו ראיות המאמתות את עדותו של תומר או חיזוקים לעדותו בכל הנוגע לתקיפת שותפו על ידי הנאשם ולניסיון בריחתו של הנאשם דרך החלון בתוך הדירה וניסיון בריחתו מחוץ לדירה.

31. עדותם של ו' מ' וא' - אני מקבל את עדותם, העדים מסרו את עדויותיהם באופן עקבי ורצוף ללא סתירות בדברים, העדים עשו עלי רושם אמין. התייחסותם היתה עניינית, הם דחו את טענותיו של תומר לניסיון תקיפה ולתקיפה מצד הנאשם. המאשימה לא הצליחה לקעקע את עדויותיהם בחקירה הנגדית. העדה הכחישה בעדותה את העדות של תומר לפיה, אמרה לו כי הנאשם מתנהג באלימות כשהוא שותה. העדה בהגינותה, סיפרה כי בין הנאשם לשוטרים היתה התגוששות בעת הניסיון שלהם לאזוק אותו. העדה סירבה להגיש תלונה במשטרה נגד הנאשם חרף הלחץ שהופעל עליה על ידי השוטרים וטענה כי הנאשם לא פגע בה ולא ביצע עבירה לכן לא היה מקום להגיש תלונה. בניגוד לחוסר התאמה בהצלבת עדויות השוטרים, העדויות שנמסרו על ידי ו', מ' וא' הינן קוהרנטיות ויש ביניהן התאמה להשלמת התמונה בעת האירוע.

32. עדתי של עוז - המאשימה ניסתה לגרוע מאמינותו של העד בכמה דרכים, ביניהם הזכרת הרשעותיו מצעירותו והצגת רשימת מעצרים אשר אין בהם משמעות והרשימה אינה יכולה לשמש כראיה קבילה בבית המשפט. המאשימה נמנעה לחקור את העד ביחס למזכר שכתב.

אציין כי אין זה המקום להידרש לאירוע אשר בגינו נעצר העד, די בכך שלפי עדותו לא הוגש כתב אישום.

בעדותו הוא מספר על כך ששמע שיחות בין שוטרים המתאמים ביניהם גרסאות בניסיון לייצר ראיות להוכחת חבלות, לכאורה, שנגרמו לשוטרים על ידי הנאשם עקב מעצרו. העדות היתה מהימנה ומרתקת. בית המשפט לקח בחשבון כי יתכן שמדובר בעדות נקמנית נוכח נסיבות מעצרו, אולם, בית המשפט התרשם מאדם אמין, נעים הליכות, שאין לו כוונה לפגוע במשטרה אלא רק להוציא את האמת לאור. העד ערך תרשומת של השתלשלות האירועים מיום מעצרו. מיום כתיבת התרשומת חלפו 4 שנים, העד שמר על אותו מזכר אישי. העד העיד מהזיכרון ולמאשימה היתה הזדמנות לחקור אותו ולתקוף את אמינותו, אולם היא נמנעה מלעשות כן. הימנעות ב"כ המאשימה מלעייין במזכר המהווה זיכרון מוקפא רק מחזקת את האמון שיש לתת לעד.

מכאן שבית המשפט מסיק את המסקנה לפיה תוכן המזכר תואם את עדותו של העד ולכן מחזק אותה מאחר שמדובר במזכר שנערך בזמן אמת. באם העד היה נחקר בעניין בחקירה נגדית, אזי לסניגור היתה אפשרות להגיש את המזכר לשם חיזוק אמינותו, אך העד לא נחקר בעניין.

לא זו אף זו, העד סיפר שאף הוא נחבל עקב התנהגות לא מרוסנת של שוטרים ונזקק לטיפול רפואי. את השיחות ברשת הקשר בין השוטרים שמע שהיה בתוך ניידת, בדרכו לקבל טיפול בבית החולים הדסה.

מת/1 וכן מעדותו עולה כי שמע את השיחה שנערכה בין קנדל ז"ל לרופא שבדק אותו ביחס לחבלות על גופו של קנדל ז"ל:

להלן עדותו כפי שנמסרה בבית המשפט:

"... אני שומע שוטר שמדבר עם רופא שמטפל בו, הוא ניסה להסביר לו שהוא קיבל בעיטה ולכן כואב לו איפה שכואב לו והרופא אמר לו שזה נראה יותר משהו של שרירים" (ראה: פרו' דין מיום 25.7.2017 עמ' 66 שורות 29-30).

נוכח פטירתו, עדותו של קנדל ז"ל לא נשמעה בבית המשפט.

לטעמי העד העיד בצורה מהימנה ביותר, עדותו היתה עקבית, ללא סתירות פנימיות או חיצוניות, העד זכר את האירוע לרבות ציטוטים של קטעים משיחות שערכו השוטרים הן ברשת הקשר והן בבית החולים.

לאור עדותו, מהימנות השוטרים נפגמת ביחס לתיאור האירוע והתשובה לשאלה מי היה התוקף ומי הנתקף, ברורה היא.

על כן, מתעורר ספק לטובת הנאשם ביחס לביצוע העבירות כמיוחס לו בכתב האישום.

33. רובד נוסף לקביעת אמינותו ומשמעות עדותו של הנאשם הינו שתיקתו בעת חקירתו במשטרה. המאשימה מפנה לע"פ 8823/12 **דור שבתאי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו ביום 1.7.14) (להלן: "פס"ד שבתאי). כב' השופט שוהם בפסקה 29 לפסק הדין מפנה להלכה המושרשת במדינת ישראל הנוגעת למשמעות שתיקת נאשם בעת חקירתו. ככלל, שתיקת הנאשם מחזקת ראיות קיימות ואין בה משקל ראיתי בפני עצמה והיא אינה מייצגת ראיה כלשהי. בעדות בבית המשפט נותן הנאשם הסבר המניח את הדעת לשתיקתו בחקירה הראשונה במשטרה.

בניגוד לעמדת המאשימה, לפיה, הנאשם שמר על זכות השתיקה ללא כל הסבר מצידו, בעדותו, הסביר הנאשם כי היה בהלם מהשתלשלות העניינים באירוע, מהמכות החזקות שחטף, מהחשמל של השוקר על גופו, עד לכדי עילפון של ממש אשר מנע ממנו לדבר.

בעניינינו, שתיקת הנאשם נבחנת לאור מכלול נסיבות המקרה. הנאשם התבקש למסור את גרסתו תחת אזהרה, בתחנת המשטרה, כשהוא חבול עם סימנים על גופו כאשר בעת מעצרו השוטרים השתמשו באמצעים חשמליים כדי להשתלט עליו. מהראיות עולה כי הנאשם היה קורבן להתנהלות משטרתית שיצאה מכלל שליטה ושתיקתו בחקירה היא תוצאה טבעית נוכח הנסיבות ואין לייחס לה משקל כדי לחזק את ראיות המאשימה.

34. באשר להכחשתו הגורפת של הנאשם, יודגש כי על פי הפסיקה ישנם מקרים בהם הכחשה גורפת של נאשם המתבררת כשקרית ומופרכת תפעל לחובתו (ע"פ 3372/11 **משה קצב נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו - 10.11.11). בעניינינו, ההפך הוא הנכון, הכחשתו העקבית של הנאשם מלמדת על נכונות דבריו ואמיתות התוכן. הנאשם לאורך כל ההליך מסר גרסה עקבית, סיפור המעשה גובה בעדויות נוספות המחזקות את גרסתו.

35. נסיבות המקרה דנן, מצביעות על אירוע שיצא מכלל שליטה, התנהלות לא נכונה של שוטר בשטח אשר נוכח שיקול דעת שגוי הוביל את השתלשלות העניינים למעצרו הבוטה של הנאשם. מהראיות בתיק עולה כי לא ברור אם היה צורך במעצרו של הנאשם טרם החלו העניינים לגלוש לכדי תקיפת שוטרים, לכאורה, כעולה מעדויותיהם. ישנם סימני שאלה לגבי חוקיות המעצר אולם נוכח התוצאה בתיק, לפיה, גם אם היתה עילת מעצר, יש לזכות את הנאשם, לכן, אין בית המשפט נדרש לשאלה האם מעצרו של הנאשם היה חוקי.

36. באירוע המעצר של הנאשם היו מעורבים לפחות 14 שוטרים, 6 ניידות וניידת כיבוי אש. מהנסיבות בתיק עולה כי מדובר בכוח גדול שאינו משקף את הנדרש לביצוע המשימה באיכותיות ובמקצועיות, לטעמי, המהומה נוצרה הן משיקול דעת שגוי של השוטר בשטח והן נוכח כמות השוטרים והניידות שהגיעו למקום.

37. מקובלת עלי טענת ב"כ הנאשם, לפיה שהייתם הארוכה של השוטרים בפתח ביתו של הנאשם, חרף

הפצרתם של הנאשם, אשתו ואחיו כי הכל בשליטה וכי הם אינם זקוקים למשטרה, היא זו שהובילה את הנאשם להליך פלילי. אילו השוטר בשטח היה קשוב לנאשם ולמשפחתו כל האירוע היה נחסך מהנאשם.

העלבת עובד ציבור

38. סעיף 288 לחוק העונשין קובע, כי המעליב בתנועות, במילים או במעשים, עובד הציבור, או דיין או פקיד של בית דין דתי או חבר ועדת חקירה לפי חוק ועדות חקירה, כשהם ממלאים תפקידם או בנוגע למילוי תפקידם, דינו - מאסר שישה חודשים.

39. האמירה המיוחסת לנאשם בכתב האישום, מופנית לעבר המתנדב, סלומון מקונן, לפיה, הנאשם אמר לו: "יא אתיופי חרא".

40. בעדותו, העיד המתנדב כי בניידת המשטרה הנאשם קילל אותו ולדבריו: "הוא קילל את אמא שלי. די, עבר. גם שם הכריחו אותי. זה לא פייר. אני לא קיללתי, בחיים אני לא מקלל. אצלנו אין קללות. הוא קילל את ההורים שלי. הוא אמר לי, עליי: יא אתיופי יצור, אני אחפש אותך..." (ראה: פרו' עמ' 21 שורות 4-2).

41. בדנ"פ 7383/08 יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו- 11.7.2011) נקבעה ההלכה לפיה פרשנות העבירה הפלילית של העלבת עובד ציבור מושתת על היחס הראוי בין הערך המוגן בעבירה המשקף את תכליתו של האיסור הפלילי, לבין זכות האדם לחופש ביטוי, בין היתר כלפי עובד ציבור ולכן יש להשתמש בשני מבחנים, האחד: תוכני, השני: הסתברותי.

**"...הגנה ראויה על חופש הביטוי במסגרת עבירת "העלבת עובד ציבור"
מצריכה תחולה מצטברת של מבחן תוכני ומבחן הסתברותי. המבחן התוכני נדרש כיוון שישנם ביטויים אשר ראוי שלא להפכם לאסורים בדין הפלילי אפילו יוצרים הם סיכון מסוים לתפקוד התקין של השירות הציבורי. מנגד, אין די במבחן התוכני לבדו. יש מקום לבחון גם את השפעתו הפוטנציאלית של הביטוי על שומעיו - עובדי ציבור או אחרים. אמנם, יש להניח כי בדרך-כלל גידוף המופנה ישירות לעובד ציבור יקים סיכון לפגיעה בתפקוד התקין של השירות הציבורי. אלא שעניין זה עשוי להיות תלוי בנסיבות, ומן הראוי שלא להפיל ביטוי שלא טומן בחובו סיכון כלשהו".**

מבחן התוכן קובע האם האמירה המופנית לעובד הציבור יש בה כדי להעליב אותו ולפגוע בו באופן אישי והאמירה תשפיע עליו במילוי תפקידו הציבורי.

מבחן ההסתברות קובע האם האמירה יכולה לערער את תפקוד הרשות עד לכדי פגיעה בשלטון.

42. מקובלת עלי טענת ב"כ הנאשם לפיה יש לבחון את האמירה אשר נאמרה למתנדב כמכלול בתוך

האירוע עצמו. לטעמי, נוכח השתלשלות העניינים, כפי שציינתי, אילולא שיקול הדעת השגוי של השוטרים הראשון שהגיע לזירה אשר ליבה את היצרים ועצר את הנאשם חרף ההנחה שיתכן כי לא היתה כלל עילת מעצר, הנאשם לא היה מגיע למצב בו קילל את השוטרים. במקרה דנן, נדמה כי הדברים נאמרו בלהט הרגע, מתסכול שחוזה הנאשם נוכח הפעלת כוח רב נגדו בעת במעצרו אשר לטעמו כלל לא היה מוצדק.

43. המקרה דנן אינו עומד במבחן שנקבע בהלכת אונגרפלד. האמירה שאמר הנאשם למתנדב לא גרמה לשיבוש בתפקודו של המתנדב ולא לשיבוש תפקוד הארגון, מה גם, המתנדב בעדותו אמר שהוא סלח לנאשם על אמירותיו כלפיו. התרשמתי כי העד הביע חוסר נוחות וחוסר נעימות נוכח נסיבות המקרה, הביטוי אומנם אינו ראוי להישמע אך מנגד אין בו סיכון כלשהו המערער על תפקוד המתנדב או על תפקוד המערכת המשטרית בכללותה, לפיכך, אני סבור כי יש לזכות את הנאשם מעבירת העלבת עובד ציבור הן בשל הנסיבות הייחודיות של המקרה והן מטעמי צדק.

44. לאור האמור, מזכה את הנאשם מעבירת העלבת עובד ציבור.

סיכום

45. כאמור, מהראיות בתיק עולה תמונה עגומה לפיה מדובר באירוע שיצא מכלל שליטה.

46. המאשימה לא הרימה את הנטל להוכחת תשתית ראייתית מעבר לספק הסביר המצביעה על כך שהנאשם אכן ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

47. עדותו של עוז יקיר אברושי מערערת את עדויותיהם של השוטרים ושופכת אור אחר על המקרה כולו. הנני סבור כי במקום בו שוטרים מתאמים ביניהם גרסאות יש משום טעם מר וחוסר נוחות הנובעים נוכח חציית קווים אדומים בתפקודם של שוטרים בזירת אירוע דבר הפוגע בנושאות בטוהר המידות הנדרש מארגון המשרת את הציבור. יש למגר מהשירות הציבורי בכלל ומהמשרה כארגון האמון לשמור על החוק והסדר בפרט, שימוש בכוח מופרז הגובל בכוחניות ואלימות.

48. השוטרים תיאמו גרסאות ביניהם וזה אף ניכר בעדויותיהם, מאמץ זה לא צלח נוכח הסתירות בעדויותיהם, זה כשלעצמו מעורר סימן שאלה ביחס לאמינותם.

49. ביחס לעדותו של המתנדב בכל הנוגע לעבירת העלבת עובד ציבור, יש להדגיש כי בית המשפט נותן בעדותו אמון מלא, אך נוכח השתלשלות העניינים המצערות ונסיבותיו הקשות של האירוע מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של העלבת עובד ציבור מטעמי צדק.

50. לאור האמור וכפי שצוין תחילה, מזכה את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

51. בסופו של יום, נוכח עדותם של עדי ההגנה וכלל הראיות בתיק, לטעמי, יש מקום לשקול שנית את האירוע כראוי לחקירת מח"ש. כמו כן, הנאשם ובא כוחו רשאים להעביר העתק מהכרעת הדין לעיון

גורמים מוסמכים במח"ש.

ניתנה היום, ג' חשוון תשע"ח, 23 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים